

III. RÉSZ

A FELTEVÉSEK KITERJESZTÉSE

HITCIKKELYEK

A 2. fejezetben felsorolt előfeltevéseket lerövidített formában vezettem elő, csupán arra törekedve, hogy éppen elégséges vezérfonalat adjak a kezembe a sorsfordító megbocsátás elméletének megértéséhez. Most viszont szeretnék behatóbban foglalkozni a sorsfordító megbocsátás alapját képező azon fogalmakkal, amelyeket az eddigiek folyamán nem fejtettem ki részletesen. Reményeim szerint ez hozzásegít, hogy egy bizonyos szinten megbarátkozz velük még akkor is, ha nem tudod őket maradéktalanul elfogadni.

Ne feledd, hogy bár minden elmélet feltevésekre épül, nem minden feltevés helytállóságát támasztják alá bizonyítékok. Különösképpen igaz ez olyankor, amikor a valóság természetével és spirituális kérdésekkel kapcsolatos elméleteket és feltevéseket boncolgatunk.

Érdekes módon a természettudomány és a miszticizmus az egyetértés új szintjére jutottak el a valóság természetét és egyéb olyan kérdéseket illetően, amelyek ez ideig a tudomány hatókörén kívülre estek. A hindu misztikusok azt állítják, hogy ők évszázadok óta *közvetlen tudással bírnak* ezekről az egyetemes igazságokról, amire elmondásuk szerint úgy tettek szert, hogy 40 esztendőn át meditáltak a Himalája barlangjaiban. A természettudósok szigorú tudományos módszereket és elméleti konstrukciókat alkalmazva, a közelmúltban ugyanezen igazságokra bukkantak rá - vagy helyesebben szólva hasonló feltevéseket dolgoztak ki. Immár biztonsággal állíthatjuk, hogy a kvantumfizika tényszerűen bizonyítja mindannak az igazságát, amit a misztikusok hosszú évszázadok óta tudnak. Milyen izgalmas végignézni, ahogyan az igazság megközelítésének és meglátásának e két különböző útja végül összefut. A természettudomány és a spiritualitás végre egyesültek, és a tudósok váltak modern korunk misztikusaivá!

És mégis, a megtett előrelépés ellenére teljes alázattal szem előtt kell tartanunk, hogy ezek a feltevések pusztán természetüknél fogva nem képviselik *a teljes igazságot*. Úgy tűnik, hogy az univerzum működésének és az emberi élet magasabb céljának nagy misztériuma továbbra is meghaladta gyarló, halandó felfogásunkat, s az általunk kidolgozott feltevések pusztán megközelítései lehetnek a tényleges igazságnak. Ezt előrebocsátva tehát az alábbi feltevéseket adom közre a sorsfordító megbocsátás alapjaként:

***Feltevés:** A nyugati vallásos bölcsélet uralkodó nézeteivel ellentétben nem emberi lények vagyunk, akiknek esetenként spirituális megtapasztalásban van részük, hanem spirituális lények vagyunk, akik emberi megtapasztalást élnek át.*

Ez nem pusztán játék a szavakkal, inkább alapvető változást jelent a gondolkodásunkban azt illetően, hogy kik is vagyunk valójában, és milyen kapcsolatban állunk Istennel. Ugyanis ahelyett, hogy bukkott és Istentől elszakadt lényekként tekintenénk önmagunkra, azt sugallja, hogy továbbra is nagyon erős szálakkal kötődünk a Létezők összességéhez; s hogy a fizikai testben töltött élet pusztán átmeneti közjáték, amelyet a tanulás és az energiáink kiegyensúlyozása érdekében

vállaltunk fel. Egyben azt is sugallja, hogy Isten nem odafönn lakozik, hanem kivétel nélkül mindnyájunkban benne él, s ezzel kihangsúlyozza kettős, *emberi-szellemi* természetünket. A Pulitzer-díjas Ernst Becker igen szemléletesen világította meg ezt mondván: „Az ember olyan Isten, aki szarik.”

Fantasztikus hatalom rejlik abban az elképzelésben, hogy spirituális lények vagyunk, akik emberi megtapasztalást élnek át. A gondolat közvetlen fenyegetést jelent az egóra nézve, amely egy sor meggyőződésből áll. és elhitheti velünk, hogy elszakadtunk Istentől, és most ki vagyunk téve a haragjának, amiért elkövettük ezt az eredendő bűnt. Ha azonban egyáltalán nem szakadtunk el Istentől, hanem állandóan kapcsolatban állunk vele, akkor az ego megszűnik létezni

Feltevés: Fizikai testünk halandó, mi magunk azonban örök életűek vagyunk.

A filozófusok évszázadok óta vitáznak a „lélek” felépítéséről. Ez az eszmecsere Platónnál és Szókratésznál is korábbra nyúlik vissza, akiknek egyaránt bőven volt mondanivalójuk a lélekről, mégis nagyon ellentmondó nézeteket vallottak. A vita manapság is folytatódik, ám továbbra sem született valódi megegyezés azt illetően, hogy mi alkotja a lelket.

Jelen fejtegetésünk céljaira azonban a lelket lényünk azon részeként határozzuk meg, amely maga a színtiszta tudat, és összekötetésben áll a tudat nagyobb óceánjával, amely a Létezők Összességét alkotja. Megtestesülésünk idejére azonban a lélek magára ölt egyfajta egyéni jelleget, amelyet ugyanazon óceán egy cseppjéhez hasonlíthatunk, amely egy szemernyi *Isten anyagából*. Mivel részei vagyunk a Létezők Összességét alkotó óceánnak, lélekként öröktől fogva létezőek. A léleknek nincs kezdete és vége, léte örök, s kívül áll időn és téren egyaránt.

Megtestesülésünk során a lélek tartja fenn kapcsolatunkat az Isteni Igazság világával és a Létezők Összességével, s a lelkünk felelős spirituális fejlődésünkért.

Miután a lélek megtestesült, egyaránt kötődik a testhez és a személyiséghez, amelyek együttesen perszónát vagy egyéniséget alkotnak. Ezt azon énkép alapján alakítjuk ki magunknak, amelyet a világ felé általában mutatunk. Ekként a lelkünk kiteszi magát az emberi lét feszültségeinek, és akár meg is betegedhet. Napjaink betegségeinek jelentős része - például a rák - a lélek mélyen gyökerező betegségeként kezdődik. A sámánok a lélek megtöréséről és szétforgácsolódásáról is beszélnek, amelynek során lelkünk egyes részei ténylegesen hátra maradhatnak és beleveszhetnek a múltbéli eseményekbe, különösen a traumákba. A sámánok gyógyító munkájának jelentős része a lélek visszanyerése körül forog.

Időtlen idők óta perlekedés tárgya, hogy a lélek csak egyszer inkarnálódik-e, vagy újra meg újra testet ölt, és sok egyház és vallás mind a mai napig nem hajlandó foglalkozni a reinkarnáció gondolatával. A keleti vallások mindazonáltal mindig is belefoglaltak spirituális meggyőződéseikbe a reinkarnáció tanát, jómagam nem tekintem ezt a sorsfordító megbocsátás központi kérdésének, szempontunkból semmilyen jelentőséggel nem bír, hogy az ember hisz e benne vagy sem. A kérdésnek semmilyen befolyása nincs a sorsfordító megbocsátás hatékonyságára, s így egész egyszerűen személyes választás dolga. Ha a reinkarnáció gondolata megbotránkoztató számodra, ugorj át a következő néhány oldalra!

Én a magam részéről nem vagyok elfogult egyik irányban sem. Jóllehet úgy tűnik, igenis vannak bizonyítékok a reinkarnáció elképzelésének alátámasztására - elég csupán a halálközeli élményekről szóló temérdek írásos beszámolóra gondolnunk. E beszámolók olyannyira hasonlóak

tartalmukban és minőségükben, hogy aligha cáfolhatjuk meg őket. Emberek ezrei írnak le hasonló típusú élményeket, és hoznak fel bizonyítékokat az általuk látottak valóságát illetően. És még azok a hatások is többé-kevésbé azonosak, amelyeket a halálközeli élmények az életükre gyakorolnak.

Más forrás alapján úgy tűnik, a lelkünk azon túlmenően, hogy számos alkalommal ölt testet, nem is egyedül érkezik a fizikai élettapasztalatok világába. A múltbeli életek kutatása mintha csak azt sugallná, hogy a lelkünk időről időre lélekcsoportunk többi tagjával tér vissza, hogy feloldjon bizonyos *karmikus* kiegyensúlyozatlanságokat.

A teljesség felé vezető utunk során energetikai egyensúlyhiányokat idézünk elő, amelyeket helyre kell állítanunk. A kiegyensúlyozatlanságokra szoktunk a karmánkként hivatkozni. Ha például kihasználjuk az embereket vagy becsapjuk őket, valamikor nekünk magunknak is át kell élnünk a becsapottság élményét, hogy kiegyenlítsük az energiákat. Ez nem valamiféle erkölcsi gyakorlat; a dolognak semmi köze nincs a helyeshez és helytelenhez. Mint már megállapítottuk, az univerzum semleges. A folyamat egyszerűen az energiák kiegyensúlyozásaként megy végbe, amit az okság törvénye diktál, amely kimondja, hogy minden cselekedetet megegyező mértékű reakció követ (lásd 9. fejezet).

Az életünkben szereplő emberekkel játszott játékok célja teljes egészében az energiák ilyenképpen történő kiegyensúlyozása. Valahányszor újra egyensúlyba hozzuk a karmikus energiákat, a lelkünk meggyógyul, és újra teljes egészsé válik. Ekként minden egyes megtestesülés hozzájárul a lélek gyógyulásához.

Mellesleg szólván, mivel az idő az Isteni Igazság világában nem létezik, valamennyi megtestesülésünk egyidejűleg történik. Amikor az egyik életünkben meggyógyulunk, az összes többi inkarnációnkat is meggyógyítjuk. Következésképpen a sorsfordító megbocsátás alkalmazása az egyik életben roppant nagy értékkel bír a lélek számára, hiszen amikor a jelenlegi megtestesülésünk számára meghozza a gyógyulást, egyidejűleg az összes többi inkarnációnkat is meggyógyítja. Képzeld csak el a kollektív karmát, amelyet Nelson Mandela kiegyensúlyozott azáltal, hogy a dél-afrikai fehérek egy egész nemzedékének megbocsátott azért, ahogyan a feketékkel bántak. Ugyanezen az alapon képzeld el azt a kollektív karmát is, amely Amerikában kiegyensúlyozásra vár a rabszolgákkal és az őslakos indiánokkal szemben tanúsított bánásmód miatt!

Lelkünk mindig a gyógyulás irányába terel minket, és szakadatlanul olyan élethelyzeteket teremt, amelyek lehetővé teszik a karmikus energiák kiegyensúlyozását. Ha azonban a gyógyulás nem megy végbe az Isteni Igazság szintjén, akkor hajlamosak vagyunk újratерemteni ezt az egyensúlyhiányt a nehezítés és bosszú körforgása és az áldozattudat fenntartása révén. Ez forgatja a karma kerekét szüntelenül körbe-körbe. A sorsfordító megbocsátás szolgál az egyik legjobb módszerrel e kerék megállításához, mivel az alkalmazása megszakítja a körforgást.

Ha mindezek elmondása után is gondjaid vannak a reinkarnáció fogalmával, akkor egyszerűen ne vegyél róla tudomást! Szempontunkból úgyszincs jelentősége.

***Feltevés:** Noha a testünk és az érzékeink azt sugallják, hogy elkülönült egyénként létezik, valójában mind egyek vagyunk. Egyéni rezgéseink kivétel nélkül egy nagy egész részét képezik.*

Nem vagyunk azonosak a testünkkel. Nem vagyunk azonosak az egónkkal. Nem vagyunk azonosak a személyiségünkkel, sem a szerepekkel, amelyeket nap mint nap játszunk. Mivel hiszünk benne, hogy ezekkel a dolgokkal vagyunk azonosak, csak tovább erősítjük az elkülönültségünkről alkotott meggyőződésünket. Márpedig amíg fenntartjuk ezt a meggyőződést, addig képtelenek vagyunk visszaemlékezni valódi kilétünkre - vagyis arra, hogy Isten részeként teremtett egyéni lelkek vagyunk, akik egységben léteznek Istennel.

***Feltevés:** Amikor mindnyájunk lelke egy volt Istennel, eljátszadoztunk a gondolattal, hogy az elszakadás lehetséges. A gondolat csapdába ejtett minket, és azzá az illúzióra vagy álommá vált, amelyben jelenleg élünk. Pedig ez csupán álom, hiszen az elszakadás valójában sosem történt meg. Csak hisszük, hogy megtettük - és ez a hit hozta létre a meggyőződésrendszert, amelyet egónak nevezünk.*

Egykor teljesen magába ölelt minket a Létezők Összessége: Isten. Alaktalanok, változatlanok és halhatatlanok voltunk, és csak a szeretetet ismertük. Azután megfogant bennünk egy gondolat. Milyen lenne, tűnődünk, ha leereszkednénk a fizikai valóságba, és megtapasztalnánk az ellentétes energiákat, amilyen az alak, a változás, az elszakadás, a félelem, a halál, a behatároltság és a kettősség? Egy darabig eljátszottunk a gondolattal, mindig abban a hitben élve, hogy ha valóban a gondolat megvalósítása mellett döntenénk, bármikor képesek lennénk kilépni a kísérletből, amikor nekünk úgy tetszik. Semmi veszélyt nem láttunk benne. Ekként meghoztuk a döntést, és lejjebb szállítottuk rezgéseink szintjét, hogy fizikai alakba sűrítsük össze energiánkat. A folyamat során megfélekedtünk Istenhez fűződő kapcsolatunkról és azt képzeltük, hogy valóban elszakadtunk Tőle, és hogy immár nincs számunkra visszaút a Létezők összességéhez.

Ez az álom nagyon is valóságossá vált számunkra, és szélsőséges büntudat kezdett gyötörni minket az Istentől történő elszakadás (eredendő) bűne miatt. Félelem ébredt a szívünkben, hogy Isten majd lesújt ránk a haragjával, amiért így cselekedtünk. A hathatós hit a bűnben, a büntudatban és a félelemben az egónkká alakult, és olyan hatalmas erővé váll az életünkben, hogy egy félelem uralta világot teremtett meg az elménkben. Világunknak a szeretet helyett mindmáig inkább a félelem a hajtóereje.

Jóllehet hajlamosak vagyunk megszemélyesíteni, az ego nem egy önmagában vett létező, és nem is a személyiségünket képviseli. Az ego egy sor mélyen gyökerező meggyőződte jelent, amelyek abba a megingathatatlan hitbe ringatnak minket, hogy elszakadtunk Istentől. E tudat alatti meggyőzéseknek a büntudat, a félelem, az elfojtás és a kivetítés dinamizmusai által kifejtett rendkívüli hatalmaként azt a látszatot, hogy az ego bennünk él. Az ego tart minket megrekedve és alvó állapotban (öntudatlanul) az emberi világban, ahol az Istentől való elszakadásunkat álmodjuk.

***Feltevés:** Amikor úgy döntöttünk, hogy kísérletezni fogunk a fizikai megtestesüléssel Isten maradéktalan szabad akarattal ruházott fel minket, hogy bármilyen módon átélhessük ezt az általunk kiválasztott kísérletet, s hogy megtaláltuk hazavezető utunkat a Létezők Összességéhez.*

A szabad akaratot a legmesszebbmenőig tiszteletben tartják. Bár az ego pont az ellenkezőjét próbálja elhíttetni velünk, Isten nem dühödött meg ránk, amiért az elszakadás gondolatával játszottunk. Isten mindent megad nekünk, amire vágyunk, amit választunk, és nem mond ítéletet róla. Valahányszor segítséget kérünk az imádság és a sorsfordító megbocsátás útján, kérésünk mindig meghallgattatik.

***Feltevés:** Az élet nem véletlenszerű esemény. Megvan a maga célja, és egy Isteni Terv kibontakozását biztosítja, amely minden pillanatban lehetőségeket kínál a választásra és a döntéshozatalra.*

Az emberi világból nézve úgy tűnhet, hogy egy biológiai véletlen folytán érkezünk erre a világra, s egyetlen jelentőségünk abban a lényben rejlik, hogy a szüleink egy szeretkezés révén beindították a terhességnek és születésnek nevezett biológiai események láncolatát.

Úgy tűnhet továbbá, hogy egyetlen módon vehetjük kezünkbe élettapasztalatunk irányítását, és pedig oly módon, hogy minél több mindent megtanulunk a világ működéséről, és olyan készségeket fejlesztünk ki, amelyek alkalmat adnak rá, hogy a lehető legnagyobb mértékben ellenőrizzük életünk látszólag véletlenszerű körülményeit. Minél teljesebb uralmat szerzünk életünk fizikai körülményei felett, annál jobbnak tűnik a szemünkben ez az élet.

Ha azonban az Isteni Igazság világából szemléljük a dolgokat, pont az ellenkezője igaz. Ebből a perspektívából megérkezésünk e bolygóra akaratlagos, megtervezett és tudatos döntést képvisel. A terv azon személyek kiválasztását is magában foglalja, akik a szüleinkként fognak működni.

Ezen kívül életünk látszólag rendszertelen eseményeit egy Isteni Terv kibontakozásának tulajdonítjuk, amelyről már jó előre megszületett a döntés, és amely teljességgel célszerű spirituális fejlődésünk vonatkozásában. Minél inkább alávetjük magunkat e terv kibontakozásának anélkül, hogy megpróbálnánk az ellenőrzésünk alá vonni, annál jobban eltölt minket a békeség.

Első pillantásra ez fatalista nézőpontnak tűnhet. Itt azonban nem pusztán a sors játszik szerepet. Igazság szerint az Isteni Terv nagymértékű kreativitásnak és rugalmasságnak is teret enged, s mindenkor tiszteletben tartja a szabad akaratot. Továbbra is a Szellemmel együttműködve hozzuk létre életkörülményeinket, és kivétel nélkül pontosan azt kapjuk, amire vágyunk. Az osztályrészünk elleni tiltakozásunk (ítélkezés) mértéke határozza meg, hogy fájdalmasnak vagy örömtelinek érzékeljük-e az életet.

Élettapasztalatunk irányítása tehát azon múlik, hogy teljes lényünkkel lépünk-e be az életünkbe, és bízunk-e abban, hogy bármi történjen is, minden tekintetben gondot viselnek ránk és támogatnak minket. A sorsfordító megbocsátás ebbe az irányba terel minket.

***Feltevés:** A fizikai valóság illúzió, amelyet az öt érzékünk hoz létre. Az anyag egymással kölcsönösen összefüggő energiamezőkből áll amelyek különböző frekvenciákon rezegnek.*

A legtöbb embernek meggyűlik a baja, mire megbirkózik az elképzeléssel, hogy fizikai valóságunk egy érzékeink által létrehozott illúzió. Ken Carey is megerősíti, hogy az embernek bajos megragadni ezt az elképzelést. Könyvében, amely közvetítés útján született, a *rajta keresztül megszólaló* lelkek érdekes megjegyzést tettek. Azt mondták, hogy amikor bekerültek Carey testébe,